

FLÓFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre 520 korona.
 Fél évre 260 korona.
 Negyed évre 130 korona.

Egyes szám ára:
10 korona.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
 ARANY JÁNOS-UTCA 47.
 Hirdetéseket jutányosan vesz fel a kiadóhivatal!

Majd . . .

... Óh még ne! ne sirj Emlékezet!
 Még messze van a nagyszerű halál!
 Még nincs megásva: Magyarország sirja . . .
 — A régi dal még mindig muzsikál.
 A régi álom se hunyt el egészen,
 A nagy akardás, most izzik elő!
 A rendületlen hit, acélossá lett!
 — A reményünk is, nagy, — égbetörő!

A nagy ünnep most méhében pihen még,
 ... A nagy harsona, döntő percre vár . . .
 Az új virágok, majd ha kifeszlenek:
 Oh, akkor törj fel ős Turul madár!
 A nagy, turáni-virtus lobogóját:
 Ragadd kezedbe porladó versek!
 Petőfi hangja orgonáz a szélben . . .
 Az ég megdörren, a föld is recseg.

Az új-Mohács, csak Istenitélet volt!
 A szenvedés is: mártírkorona.
 A turáni-dac, vágta, mérte reánk,
 Még nem szólott a végső harsona!
 A kürt is elhalt, trombita se harsann!
 A nagy remény, most várassá fajul . . .
 Az önbizalom tetőpontra hágott:
 — És összevágja karjaink — vadul!

A nagy időknek vihara fölharsan,
 — Az elevenbe szuró mozdulat . . .
 S a mérhetetlen, holt magyar mezőkben:
 Lovukra kapnak székely sasfiak!
 A magyar karddal, rezes buzogánnyal:
 Megdöngeti majd Bukarest falát;
 S ragyogva, döngve, hurrát orgonázva:
 Föltündököl az új sisakvirág!

Ifj. RÁDVÁNYI SÁNDOR.

Kérdés ?

— Egy elkésett versike. —
 Mi lenne ha
 Timár Ila —
 Lenne a sistergős
 Isten nyila?
 S egy zord, zimankós
 Zivatarban —
 Becsapna a
 Csokonaiba ?

Papir ember.

Gondolatok.

Jó megnézni az embernek, hogy ki-
 re bizza ügyét.

Sok ember egész életét a dologgal
 tölti el s még sem boldogul, mások
 egész életükben nem dolgoznak meg
 egyszeri eledelükért s mégis boldo-
 gulnak.

A hazugok sokkal jobban hitelt
 nyernek, mint az igazak.

MEGMAGYARÁZTA.

Egy kollegium igazgatótól kér-
 dezté, hány tagból áll az intézet?
 Többől, amint kellene és keve-
 sebből amennyire nekem szüksé-
 gem van, hangzot a válasz.

ITALÁLÓS KÉRDÉS.

Mi az, ami fölfelé
 Nagynehezen baktat,
 S örvend, hogyha sebesen
 Lefelé szaladhat!
 Könnyen kitállható:
 A szekér az meg a ló
 S mi az, ami felfelé
 Mint a madár száll,
 De lefelé lassabban
 Mászik a csignál?
 Kitalálod ugyebár!
 A liszt meg a butza...

MI A FOGORVOS?

A fogorvos olyan ember, ki má-
 sok fogát kihuzza, hogy a saját
 fogának legyen mit rágni.

Biztos hódítás.

— Igen, lesz fája, szene...
 — Szeretem...
 — Lisztje, zsirja...
 — Imádom!

Szerelmi dráma.

A kadéthoz reggel rózsaszínű levelet
 vitt egy hordár. A levél végső szavai ezek
 voltak:

— És mire ezt a levelet elolvastad, én
 édes hűtlen tubicám, én már nem leszek
 az ólók sorában.

A kadét nagyon megijedt, mert sok
 kellemetlenség szakadhat reá. Dühét a
 butorain akarta kitölteni, de ekkor meg-
 látta, hogy a hordár még mindig előtte áll.

— Hát maga mit bámul itt, marha!
 Takarodjék!

— De nagyságos ur, a nagysága azt
 mondta, hogy választ is kapok!

Minden jókedvű ember terjeszti a „Villám“-ot.

Kész cipő és
 csizmakapható

Ne sajnálja a fáradságot és ön
 meggyőződhet arról
 hogy a mai áremelkedések dacára is
 jutányosan szerzeketi be **ozipő** és
osizma szükségletét
 méret után, ha lemegy
FÁBIÁN
 cipő- és csizma készítő műhelyében,
 Rákóosi-utca 71. szám alá.

Valamint erős
 munkás cipők.

Csapó Máriához.

Már sok művesznőt ősmertem,
 Szépet, ifjut, kedveset...
 De ily bájos, helyeset, mint
 Csapó Mária; keveset.

Hej! Volnék csak Fizian! ?
 Murilló, avagy Rembraudt.
 Oly képet alkotnék... hogy...
 Réla zengne a költészet. A lant.

De ez mind csak puszta álom.
 S a lelkeknek óhaja...
 Festő, költő, az nem vagyok
 ... Csak egy csodálója.

T. Zs.

RÉGI VICC. DE JÓ.

Mi ujság János? — kérdi a ül-
 földről hazaérkezett gróf a kocsis-
 sától.

— Nincsen semmi méltóságos
 uram. Azazhogy... a Bodri kutya
 megdőglött.

— Meg? Szegény állat. Hát mi
 volt a baja?

— Hát bizony az beégett a kama-
 rába.

— Mi az? Hát a kamaránk le-
 égett? Mitől?

— Hát a kastélyból átcsapott a
 láng és nem tudták eloltani.

— Mit beszélsz? A kastélyom is
 leégett?

— Hát az, hogy történt János?
 --- De le ám! Még pedig porig.
 Mondjad már?!

— Hát a gyertyáktul!

— Gyertyáktól? Hiszen az egész
 kastélyban villany van bevezetve?
 Nem?

— Igen, de azoktól, amik a ko-
 porsónál égtek.

--- Te! Csak nem halt meg valaki?

— De bior' meg a. Az öreg méltó-
 ságos asszony: a gróf urnak az
 anyósa.

--- Szegény! És hogyan halt meg?

— Hát csak úgy hogy mikor meg-
 hallotta, hogy a méltóságos asszony
 megszökött a kocsisal, hát akkor
 bánatában megütötte a guta.

Valaki . . .

*Valaki szeret, tudom,
Valaki értem epeszti magát.
Valaki titkon üzen a szellel,
Valaki folyton átkozza magát.*

*Valaki éjjel álmatlanul fekszik.
Valaki minden éjjel sir . . .
Valakit rém-képek gyötörnek,
Valakit befogad a sir.*

*Valaki haldoklott az este.
Valakit hív a harangszó . . .
. . . Valakit sirat az este!*

*Valaki megholt, aki szeretett.
Valaki megholt, akit szerettem.
Valaki megholt, ki értem
szenvedett!*

Rohács József.

Szepessy Gyurka, mint nyomor bajnok.

Szepessy Gyula a fiatal festőművész lakásán jártam és láttam, hogy egy nagy kartonpapirosra egy izzó vaskályha van nagy élethűséggel lefestve, előtérben fatuskókkal.

— Megkérdeztem, hogy eladjare aítka szép képét.

— A viláért sem — felelte — akkor minél melegedjenek a télen? Azaz hogyha nem tudok melegedni legalább gyönyörködöm a tűzpiros fényben.

Megsajnáltam szegény piktor és megígértem neki, hogy ha kapok (?) a várostól fát, akkor juttatok neki is belőle. Beszélgetés közben fölnéztem a plafonra és legnagyobb meglepetésemre a lámpa helyett egy darab rádium világított. Nagyon elmés, szóltam s közben elgondolkoztam hogy milyen élelmes ember az én Szepessy barátom. És még azt merik rá mondani hogy minden pénzét dorbézolásra költi. Nem tudom miből telne neki dorbézolásra, mikor még cipőke-nőcs helyet is venyigét használ.

E sok nyomoruság láttára kirokoldil könnyeket ejtve elbucuszam Gyurkától..

...És még azt mondják, hogy nincsenek élelmes emberek Debrecenben.

Él még Szepessy Gyurka,
Él még Buda!

PAPIR EMBER.

HIREK.

P. Nagy Zoltánt jelölték zeneigazgatónak annak dacára, hogy egyszer már fegyelmileg elbocsájtották. Hja, akinek Márk Endre a barátja, az könnyen lesz zeneigazgató.

Egyremásra bünteti az uzsora bíróság a tejdrágító kofákat, mégis drága a tej. Most kellene a botbüntetés.

Azért emelnek folyton a tejárusok, mert a vizdíjakat is felemelte a város.

A színház még most sem kap fát. Habár, pardon egy fát már kapott: Tréfát — az ígéretéssel.

Regénytöredékek.

Rovatvezető: T. Zs.

De a kemény, idegfeszítő munka . . .
Nic Carter . . . keze alatt megpuhult . . .

. . . A papirost szépen kisimitotta és szemei újra végigfutottak . . . ez utolsó sorokon . . . egészen le a cigánysorig . . .

Meglepő a levél hangja . . . a tiszta szó . . . minden sorból kicseng . . . mintha csak . . . Timár Ila énekelne . . .

A kalandor szótlánul ült a priccsen, kezeit arcába temette . . . a gyászmisét a tábori püspök celebrálta . . .

SZIREK ANDRAS

elsőrendű uri- és egyenruha szabása
angolgyapjuszövetek iskolai és egyenruházati sapkákraktára

Szent Anna-utca 1. szám

Telefon szám 509.

Szonett.

*A szívemre úgy hullt a bánat,
Mint Nyári reggel harmat
a virágra.
Mint Télen hó szakad a világra,
S mint csillogó zuzmara lepi be
a fákat.*

*Azt hittem: leroskadok alatta
Mint Krisztus a kereszt alatt.
De a szívemre egy fénysugár
szaladt,
Hogy küzdjek tovább, a bátorságot az adta.*

*Most, midőn száz keresztel a
vállamon*

*Elindultam a nagy, hosszú utra,
Csak azt az egyet fájlalom,
Hogy nem bucsuztam el tetőled.
Hogy nem csókoztam arcodra
szerelmem,
Mint felkelő Nap a hegytetőket.*
ROHÁCS JÓZSEF.

IKREK.

— Hogy hasonlít e két gyermek egymáshoz? ugye?

— Igen! Különösen a Károlyka.

Mit kívánnak a lyrai költők?

Legyen béke és „Egyetértés” a „Hajdúföld”-ön.

Orthopéd cipőt a verslábaknak.

Általános kin rímszabadságot
(a rémrimekre is vonatkozzon.)

Mentelmi jogot.

Uniót külföld nagyjaival (pl. Zóla Emil, Hauptman Gerhard, D'Annuziò, Maizner János stb.)

Az ember tragédiáját (Mádách) héber nyelvre lefordítani.
Papir ember

Kellemes és kellemetlen kérdések.

▽▽▽▽

E rovatban közlötték az vállalkozó a feladást, aki elővassa. ::

▽▽▽▽

Mondja kedves Gergely Antal ur a Csokonai színház főtapsmestere Ha az igaz, hogy ön haragszik a (H) hajnalra, akkor miért jár minden éjjel hajnalban haza? Kérde a Papir ember.

Mondja kedves Pénzügyigazgató úr, igaz-e, hogy ott jó partik vannak? Kérde egy kis fiú.

Mondják kedves DVSC. sportcsübiak, igaz-e már, hogy eseményes tribünjök van? Kérde egy sportmann.

Mondja kedves Csuka Antal bizománvos ur, kedveli még a város háza kutnál a kis leányokat, nem fél, hogy rájuk is leesik a Villám? Kérde aki mindig látja?

Mondja kedves Karika gépész Szoboszlóról tud-e már teccősen kurizálni a kislányoknak? Kérde aki kíváncsi volna rá?

A különbség.

— Melyik az a dolog, ami egyáltalán nagyon olcsó, meg nagyon drága is?

— Nem bírom kitalálni!

— Hát a — papiros, mert mint pénz nagyon is olcsó, mint pakoló-papiros pedig nagyon is drága...

Őszi bánat.

A szívemen végig szánkázott
A könnyező őszi bánat,
De örömök tüze lobbant lángra,
Mikor ott fenn a kis szobába
Megsókoltam a szád t.

Azóta száz örömem is volt
És ezer bánatom egyszerre.
De én szívesen hordom a bánatot
Mely nekem egyszer örömet
adott,

Csak megint jönnél egyszer erre.

Kálmán József.

Érthető sztrájk.

— Az osztrák bankjegynyomda alkalmazottai sztrájkba lépnek.

— Igen, nem bírják a túlfeszített munkát...

A kis ravasz.

— Megbolondultál, öregem? Most ittál tejeskávét s utána feketét rendelsz?

— Sőt, azután rendelek még egy tejeskávét, még egy feketét s végül teát?

— S mindezt reggelire?

— Igen, ilyenkor iszom meg egyszerre a reggeli kávémat, a délutáni feketémet, az uszonnakávémat, a vacsora utáni feketémet és az éjjeli teát, mert így megspórolom a luxus-adót, ha mindezt déli tizenketőig beszédek.

Király balzsam

csusz és köszvény ellen, ugy-
szintén Fáyarokrémmel és Fáy-
szappannal békebeli minőség-
ben, valamint Hajdusági
szappannal fehér, barna
és fekete színben kapható a készítő

GRÖSZ NAGY FERENC

„Aranyegyszarvu“
gyógyszertárban.
(Színház mellett)

Ami igaz.

— Tudod-e milyen fa lesz nálunk, ha télen nem lesz fa?

— Nem tudom.

— Katasztrófa.

A jőnevű író.

— Iki az a fiatalember, aki olyan nagyot köszönt ide?

— Az, barátom, egy jőnevű író!

— Mit ír?

— Másoló-díjnak a fővárosnál, meg aztán egy helyi érdeklődő verse is megjelent már a „Kurticsi Híradó“-ban!

— Hát akkor miért jőnevű író?

— Hogy miért, barátocskám? — Mert — Szokol Józsefnek hívják!

Nem futja az idő.

Egy pesti kereskedő felhívja telefonon bécsi üzletfelét és legelőször is azt kérde meg, hogy mennyibe kerül az új tarifa szerint egy háromperces beszélgetés.

— Hogy lehet ilyet kérdezni? — fakadt ki a bécsi. — Hiszen, míg osztrák koronában megmondom, az egész idő rámegy...

Kenyér-népdal.

Nem kell a szőke én nekem
Mert én a félbarnát szeretem.
De már félbarnát se ehetek.
Száznegyven krónt nem fizethetek.

Sőt egész barnára
se telik

Annak az órát is
felverik.

Se fehér, se barna kenyérem,
De lesz majd szép zöld kenyér-
jegyem.

A göncöl szekér.

Egyszer egy férj nagyon rosszul bánt nejével. Folytan ütötte, szidalmazta, úgy, hogy a szegény asszony nem tudott hova lenni bánatában.

Történt egyszer, egy szép nyári estén, hogy a férj mintha kicseréltek volna. Emigy szól jószágos nejéhez: Tudod mit drága, jó feleségem, éppen ma husz éve, hogy ol-tárhoz vezettelek, a mai naptól meg akarok változni. Bocsáss meg nekem mindazokért, amit ellened vétettem, gyere csókoljalak meg. Meglátod ezután minta-férj leszek. Az asszony csak ámult, bámult, nem tudja mire vélni a dolgot, nem tudja eléggé csodálni e isteni csodát, hogy férje, ki eddig egy valóságos vad állat volt, oly hirtelen megváltozott. (A férj tovább beszélve.) Látod drágám, tudod mit gondoltam, vessél idekint ágyat, a szabad ég alatt, olyan jó levegő van kint, hogy passzió kint aludni, az asszony tud boldogan, mit nem tett volna örömebe, hogy látta férjét ily változásokon keresztül menni azonnal teljesíté férje kívánságát.

Mind a ketten édesdeden beszélgetnek, szívják a jó üde levegőt, nézik a tiszta eget a rajta levő megszámlálhatatlan csillagokat. (A férj nejéhez fordulva.) Mond csak édes, te ismered a csillagokat? Ismerek egy párat, gyerek koromba magyarázgatta a tanító bácsi, hogy emez az üstökös, amaz meg a fiastyuk, meg az esthajnali csillagról. Megtudnád-e mondani, hogy ez a (csillagokra mutatva) hét csillag mit jelent? Látod azt a négy csillagot utána következik három csillag.

Már hogy ne tudnám, — minde-nem — az a göncölszekér, sokat hallottam felőle magyarázni.

A férj, ki eddig a legnyájasabb szavakkal illette nejét, most hirtelen a göncölszekér hallatára vad állattá változott. Az a göncölszekér? Ejnye!... Erre, meg amara! a vak apád ki e világra hozott: Hát? — te? — a szekér alatt vetesz nekem ágyat.

Casinó.

A sik ló.

A falusiak Pesten.

Már jó késő vót, hogy kikerütönk abbu a szobábu, ahová a rendirek vittek.

— Akar alunyi is mehetönk — aszongya sógor.

— Bijon igazat mond ked — hat-tam helybe, oszt megindutönk szál-lás után.

Oszt tanátönk is, oszt jót alut-önk.

Regvel aszongya a házigazdánk:

— Nem nézik meg ketek a Szent Jobot?

— Mer én azon nem mék — mér-gelődött a sógor.

— Mijé?

— Honnó mennék, ha bolond vó-nék! Csak a kis Dunát akartam met-tapasztalni, oszt kimarjut a lábam. Hátha még az öreg Dunát akarom, akkor mi lesz?

— Sose fellyék ked — biztattya a házigazda — nem éri kedet ott baj. Asse értem, hottértént keddel baj, meg hun, mer isz kis Duna nines is.

— Mija? — kérdem.

— Nem egyéb, ha akit a pro-szección visznek ma.

— Milyen proszección? — megest firtatom.

— Há: a Szent István napi pro-szección. Csak nézzék meg ketek, mer érdemes ám megnézni.

Bizony jó lenne azt mettapasz-talni, ha mán olyan fájin látnyi-valók vannak. Dehát hogy jutónk mink oda?

— Hogy-e? Hát átmennek ketek a Dunán...

— A nagy-Dunán? — kajátott belea sógor.

— Csakis...

A sógor mán kezdett a Tukarcra mér-ges szemeket vetni, hát elüt-tem a dógot, hoccsak mongya to-vább, hogy jutónk át Budára?

— Hát átmennek ketek a Dunán. Oszt felülnek ketek a sik lóra...

— Sik lóra? — kérdem.

— Arra — erösityi az ur.

— Má kérem — mondok — de-rest, pejt, kancát, csödört ismerék lóban, de sik lovatt? Azt nem.

Isz nem is ló az, ha csak úgy hi-ják. Oszt avval felmennek a várba, oszt mevvárják a proszecciót.

— Oszt érdemes, csakugyan?

— Haj-haj! Nem látnak ketek so-ha annyi urat, annyi papot, meg ka-tonatisztet, hoccsak csuda. Oszt mu-zsiak is szól.

— Muzsika is? — esik a szóba a sógor — de májakkor mennézzük.

Oszt fel is cihelöttönk, oszt neki induttönk a budaji várnak.

Csak a Tukarcscsal vót baj, mer hogy a lánchidtu fét, ahogy mozgott,

KONCZ

FEST ÉS TISZTIT mindennemű ruhát kifogástalanul

Péterfia-u. 30. Arany János-u. 10.

oszt erditott.

Dejazé mégis csak úgy esett a dolgot, hogy szerencsésen átmentünk a Dunán, csak eccseppet didergett még Tukares.

— Hát má most ugyan hun van itt az a paripa, aki nem ló, oszt mégis úgy híjják? — kérdezősködött a sógor.

— Bijazi jó volna tudnyi — mondtam. Mégis mekkérdeztünk oszt egy embert, akinek ló vót alatta, de felszerszámozva az oszt memmutatta, hogy merre van, mer hogy ott vót a szánkba.

Bementünk eg yházba, oszt egy formisos urtó kérdeztük, hogy aszondom:

— Hun van itt az az alföldi ló, akia felmehetünk a várba?

— Nines itt ló — feleli.

— Nem ló a, ha sik ló, felel megest.

— Láttya az ur! Maga az ur mongya, hogy „ló“, hát akkor mégis igaz. Hát hun ülhetünk rá?

— Itt, de elébb bilétát váccsonak, mer avval ülhetnek ketek fel.

— Pegy jobb lett vóna inkább szörin ülnyi, mint bilétán — ellenkezett a sógor, dejazé mevváltottuk a bilétát, oszt vártunk.

— Szálljonak fel! — kaját ránk eccer csak a formisos ur.

— Hová? — firtattuk, mer hogy lovat, sehun nem láttunk.

— Ideje! — oszt csak betuszkol egy kabinetába, oszt ránk csujja az ajtót.

Nézünk ide, meg amoda, oszt még észre se térünk, csak megindul velünk a föld.

Ordítottunk dörömböltünk, de se kinyitni nem tuttunk az ajtót, se el-

ke nem láttunk. A föld meg szalatt alattunk.

— Itt az itélet napja — mondok — hát imádkozzunk.

Oszt neki akarónk fogni, de a Tukares onditott, hogy neki sok a rajkója, ő még nem megy haza — a másvilágra.

Epp el akartuk döngetni a Tukaresot, amé ner hagyott imádkoznyi, mikor megát a földindulás, oszt az ajtó mekkinyit, oszt kimentünk.

Hát má a várba vótunk, mer nem a föld szalatt alattunk, ha ez a sik ló, aki pegyig nem is ló, meg ha a vóna is, hát hegyre szalad, nam siker.

Örök bolyongás.

Ugy élünk mi egymástól elkülönítve,

Mint két kicsiny bolygó,

Az életünk setét titkos

S örökké mosolygó.

Egymáshoz érünk nem szabad.

— Elöttünk megszabott határ —

Ha te közelébb jössz hozzám.

S ha én közeledbe megyek: halál!

S ámtalan égitest bolyong mellettünk,

De mi rá se figyelünk, rájuk se nézünk,

Mi min örökké csak egymásnak

S Csak egymásért élünk.

Ha egy bolygó tévedne utamba.

... — Leütne... az űrben

lejjebb szálnék,

De addig bolyongnk a titkos űrben,

Mig újra rád nem találnék.

Kálmán József.

Magyar dolgozat.

A szigeti veszedelem.

„Sötét van, mert fekete fellegek takarták el az eget. Egyszer csak kettészakadnak a fellegek s megjelenik egy fénylő csillag, a „Szigeti veszedelem“ szerzője, gr. Zrínyi Miklós. Tartalma a következő: ...“

A báldos táncvigalom.

Falusi eset.

Mivelhogy ebbeja ekces világba nem fizetünk adót, hát aszongya a minap Tukares koma, a cigányprimás:

— No komámuram — mondi — lehetne keteknek ekkis gongya a szegény muzsikásokra is, merhogy farsang van.

— Micsinállyak? — vélem.

— Nem egyebet, — feleli a Tukares cigány — ha egy kis báldos-táncvigalmat.

— Hogy hát ammi? — kérdem.

— Báldnak híjják az urak a mulacságot, ahun táncolnak — magyarázi.

Oszt összebeszélünk eppáron, falubéli első gazdák, oszt megegyeztünk, hogy báldos-táncvigalmat rendezünk, muzsikaszóval, merhogy mulatni akartunk, ha már adót se fizetünk.

Mettvta ezt a Jégengyütt is, aki kocsmáros, oszt begyütt közénk a gyülekezetebe:

— Taresák meg ketek nálom — biztatott bennönket — mutatok keteknek olyat, amelyet méssose láttak — mongya.

Oszt, hát ott is tartottuk a mulacságot.

Mikor má jó kitáncótam én is magam, odaszólok a Jégengyüthő, hogy aszondom neki:

— No, Icig, hun van amit méssose láttunk?

— Hogy mingyá! — hunyorgat.

Paplan-varrodámba

uj fehér vatta érkezett. Selyem, glóit, kasmir paplanok kaphatók és megrendelhetők. Pehely és gyapju paplanokat készítek. Alakítok, frissítek.

Ócska vattát, paplanokat veszek.

DEBREZENI LAJOS Kossuth-utca 11. sz.

Kalapok tisztítását,

vasalását és javítását elvállalom. — Használt kalapokból ujakat készítek. :: ::

Beliczay

kalapos, Piac-u 38. a fő-posta mellett.

Avval csak hoznak be a báldos-
szobába egy leterített asztalt.

— Minek a — firtatom.

— Hogy ara gyön a Fonó goróf
— feleli.

— Csak nem tán? — csudálko-
zok.

— Hogy debijon — erősíti Icig.

— No, mondok magamba esse hit-
tem vóna, hogy egy goróf gyűjjék a
mi báldunkra. Mégis ördögös ember
ez a Icig, ha zsidó is.

Oszt elmondtam az ulyságot a
többinek is.

— Ne emberek — mondok —
oszt az ifjuságot ráncba kell szed-
nyi, hogy ha a goróf itt lesz, ne zsi-
vajogjonak — attam ki az ordret.

— Csak szölyék keed — mondok
Icigne, — ha gyün az Izé goróf.

Eccer oszt mongya a Icig:

— Csendesijje le keed az iflyakat,
mer kezdögyik nyomba.

Hogy oszt csendet parancsótam,
oszt odaállok az első sorba, hát az
asztalon mán akkor ott vót egy ór-
mótlan nattöcsér sárgarézbü.

— Mije? — kérdem az Icigtu.

— A Fonó gróf azon beszé —
feleli.

— Értem — mondok, pegyig nem
értettem, de a tekintélyt mekkő tar-
tanyi, mind kösségi embernek.

Eccerre csak hallónk hummi dal-
lást.

— Aunye! — kurjanti el magát
Kis Esvány Pista — akkurat ugy be
szél az orrán át akár a mi goróf
urunk, a Cicke goróf.

Mer hogy ugy dunnyogott, akar a
Cicke goróf. akit azé hil igy a nép,
mivelhogy ép olyan ösztövé, akar
a Cicke agara.

— De hun a goróf? — kurjantok
én is.

Oszt néztünk mindenfele, debiony
nem láttuk a gorótot sehun, ugy el-
bujtatta a Jégengyütt.

Eccerre oszt megest csak megszól-
lal a goróf, de megest csak nem
láttuk, csak a töcsérbü gyütt a szó.

Utóbb méddanótt is, pegyig fájin
szép nótákat.

— Mutassa mekked a goróf urat,
hun van — kajátok az Icigre —
mekkinálljuk egy ital borral, amé
ilyen fájin nótákat danót.

— Hogy milyen gorótot akarónk?
— meregetett ránc a szemivel a Jé-
gengyütt.

— Aki itt danót — mongyuk. —
Ked monta, hogy Fonó goróf!

— Ott van, ketek orra előtt —
nevetett Icig, oszt rábökött a tó-
csérre.

— Netene — nevetünk mink is
— de jó kedve van kednek, mon-
gyuk. Dejazé letalább nekönk, akik
a báidot attuk, memmutathattya ked
a gorótot — biztattyuk.

Az Icig meccsak az ódalát fogta,
oszt unnevetett.

— Hogy nincs ott a goróf — nyög
te ki a nannevetésü kékreválva.

— Nincse? — mondok — nohát
maj lesz — fenyegettem.

Oszt avval odahittam magamho a
báldos gazdákat.

— Itassuk meg a grótot a száján
— mondok. — Ha Icig nem mongya
meg, hun van, maj memmongya a
szája, akin beszét, meddanót!

Oszt, hogy épp megest dallásba
vót, hát üvegszám dötöttük a réztö-
csér szájába a bort.

— Tessen, igyék a goróf ur! —
biztattuk.

Hogy a harmagyik üveg bort tó-
töttük bele, hát attu oszt el is át a
szava izibe. Csak tüszögött tüle, a
hogy a gorótok szoktak.

— Egészség, re goróf ur! — kö-
szöntöttük rá, — bátor, ha már a
dallásával mettisztótt, a személyit se
sajjáná tölönk — mondtuk.

De az Icig mást mondott. Aszon-
ta, hogy:

— Egye meg a fészkes izé a ke-
tek dógát, hát mebbolondutak ke-
tek? — oszt csak ellökdösött a go-
róf szájáta.

— Má osztég mijé? — firtattuk.

— Errontották ketek a Fonó go-
rótomat — ordijja az Icig.

— Netene — mondok — tán bi-
jon ked uttart egy gorótot, akar más
emberfia egy bérest!

— Hogy még ugyabban pattog —
merhogy az ő gorótfja szászhusz pen-
gő vót — erősityi.

— Tegye ked bolonddá az öreg
apiját — fortyanok rá — ne min-
ket, asszondom, mer baj lesz!

— Hogy má mevvan — erőskö-

dött a zsidó. De ez a maguk baja,
mer meffizetyik a Fonó gorótomat.

— Netene! — mondok mos má
én is komolyan — tán bijon merrom-
lott a ked gorótfja attu a pár liter
bortu?

— Bijon — erősítette Icig.

— De mos má memmutassa azt a
kákabélü gorótot — orditottam rá,
mer hogy mérges vótam — külömbet
baj lesz!

Dejaz Icig csak a töcsérre muto-
gatott, hát eccepett messzorongat-
tuk a nyakravalóját.

Oszt, hogy má kékül a zsidó,
asszondom:

— Elég vót! Hát hun a goróf?

Icig oszt, ahogy szabad vót a lé-
legzetyi, orditott, oszt szalatt a
csendéreké, oszt a csendérek gyüt-
tek, oszt bevíttek a kóterba.

Hát igy végződött a báldos-tánc-
vigalom, meg a farsang nálónk, a
kóterba.

De ne is gyűjjék több goróf a mi
mulaccságónkba, mer éppeg elég vót
ez az egy.

Hattyu-dalom.

*Kérdezgetem ... találgatom:
Lesz-e nekem hattyu-dalom?
Vagy ugy fojt meg a fájdalom!?*

*A vágy... a bu... a fájdalom...
Hogy „jajjomat“ se hallhatom.
— Hogy „jajjomat“ se hall-
hatom...*

*Jöjjön bármily nagy hirtelen!
— Addig még se végez velem!
Mig dalom el nem éneklek!*

RADIUS.

Óhaj.

*Szeretném megmondani a
cigaretta-papir — gyárosoknak,
hogy a C. papir burkolatát ne
olyan színüre gyártsák, mint
az 1000 koronás, mert a mu't-
kor a korzón végig menve
12-szer hajoltam le, de ered-
mény nélkül.*

Papir ember.

Egy sápadt arcú fiúnak...

Ugy-e este volt? Májusi este?
Ugy-e sok-sok csillag volt az égen?
Emlékszel-e vissza? Én jól emlékszem!!
Májusi este volt az első esténk,
Akkor költözött szívembe az első szerelem,
Ott lent a tónál, hol vizesobogás hallik
O t töltöttem el az első estém...

Azután elmúlt a tavasz
Lehulltak a tavasz virágai
Elmúltak a kedves esték,
Kezdte az unalom föl váltani.
Elmúlt a tavasz, s már itt az ősz
Most a tavaszi szerelemnek is vége?
De biztat egy újabb tavasz szebb reménye!!...

ÉVA.

Változó életkor.

— Hány éves vagy, kis lányom?
— Mikor a papával, vagyok: tizenkettő; mikor a mamával, akkor csak nyolc...

TÁRGYALÁSON.

— Láttam ön, amint alperes arcul ütötte a felperest?
— Nem láttam, mert rövidlátó vagyok, de hallottam!

ESTE.

— Reggeliztél-e már Jean?
— Igenis méltóságos uram!
Még az este...

Mai szerelmes levél.

FiataleMBER rajongó arccal hajlik az íróasztala fölé és szerelmes levelet ír:

„Egyetlen, édes Olcsóságom!”

Betoppan a barátja, meglátja a levelet és csodálkozva kérdi:

— Miféle megszólítás ez?

Amrie azt feleli a levélíró szerelmes:

— Hát csak nem szólitom az ideáloamat ugy, mint régen: Drágaságoznak! Hisz a drágaság ma valóssággal undorító! Ellenben az olcsóság az, ami a legkívánatosabb!

Mihalovits Jenő

GYÓGYSZERTÁRA ÉS
GYÓGYSZERÉSZETI
MŰLABORATORIUMA
A „KIGYO”-HOZ.

DEBRECEN, PIAC-U.
33. SZÁM ALATT.
A városházzal szemben.

Különleges gyógy-
szerekben nagy
o o választék. o o

A KUT.

Sokan nem tudják, hogy Csokonai miért van arccal a kollegium felé fordulva. Ennek a magyarázata, hogy a szobor háta mögött egy kut volt és Csokonai inkább nézte a kollegiumot, melyből kicsapták mint a kutat, melyből mindig viz jött ki. Ezt a kutat egyébként akkor távolították el, mikor Károly királyt várták Debrecenben. Most azt beszélik a városban, hogy ha Csokonai megtudja, hogy ezt a kutat eltüntették onnan, okvetlenül visszafordul.

Minden hölgyet érdekel a Legújabb Divat és Record (őszi és téli száma, bolti ára K 80.—. 1/4 évi előfizetés K 260.— bérmentes szállítással) divatlap, mely hozza a legújabb divat kreatioit, minden izlést kielégít. — Szabásminták bármely rajz után megrendelhetők a kiadóhivatalban. Mutatványszámot 30 K előzetes beküldése ellenében küld: Mátvány Gusztáv, Budapest, IV., Károly-körút 8., III. emelet.

Felelős szerkesztő: SZIKRA.

Nyomatott a Debreceni Újság nyomdájában.